

Ministeren for offentlige Arbejder (Elgaard): Jeg vil begynde med at takke ikke alene Ordførerne, men ogsaa de enkelte Medlemmer af det høje Ting, der har udtalt sig om dette vigtige Spørgsmaal. Jeg takker for den Interesse, disse Udtalelser er Udtryk for, og jeg maa dertil straks føje, at en Række tekniske Enkeltheder vedrørende hele Problemet fornuftigvis maa behandles i det kommende Udvalg, og at jeg derfor ikke paa alle de Omraader, hvor ærede Medlemmer berørte en eller anden Del af Projektets Gennemførelse, vil give en Besvarelse ved denne Lejlighed. Jeg vil endvidere gerne sige, at da det i det store og hele er de samme Spørgsmaal, der har været berørt af de forskellige Ordførere, tror jeg, jeg har Tilladelse til at udtrykke mig uden at nævne hvert enkelt Medlem i Forbindelse med de Udtalelser, jeg fremsetter.

Man har under Forhandlingerne her fra baade Ordføreres og fra andre ærede Medlemmers Side givet Udtryk for den Tanke, der har fundet sit kraftigste Udtryk i Ordene „Thyborøn frit!“, altsaa det, der opsummeres i, at man bygger Molerne og ser Tiden an med Hensyn til Sluserne; de, der har denne Opfattelse, klammer sig jo til et Haab om, at man saa vilde erfare, at man i det store og hele kunde nøjes med Molerne.

Denne Indstilling har jo været fremme, ogsaa da Forslaget vedrørende Thyborønforholdene var til Behandling, og i øvrigt hver Gang der har været Tale om dette Spørgsmaal, saa den Tanke er vi fortrolige med. Uden at berøve det kommende Udvalg Ret til at stille Spørgsmaal ogsaa i Forbindelse med denne Opfattelse vil jeg gerne sige allerede nu, at efter den Behandling, jeg har givet denne Sag, og efter de Forhandlinger, jeg har ført med de sagskyndige Teknikere, kan jeg ikke give de ærede Medlemmer nogen Tilslutning til, at man kan faa indhøstet Erfaringer, der skulde berettiggende denne Opfattelse. Jeg kunde, selv om det ikke er nødvendigt, godt bruge det Udtryk, at jeg ikke tror, man kan faa nogen Tekniker til at paatage sig den Opgave at bygge disse Moler og saa garantere for, at de bliver staaende, hvis man ikke foretager andre Foranstaltninger i Forbindelse hermed.

Det, det drejer sig om i Spørgsmaalet om Sikring af Thyborøn Kanal og Havn, er først og fremmest, at man faar Haand i Hanke med Materialevandringen, at man skaber en Tilstand paa det Omraade, ogsaa med Hensyn til hvor Molerne skal ligge, der ikke undergraver dem og bryder dem

ned. Til Trods for, at man har dvælet meget stærkt ved dette Spørgsmaal, vil jeg sige, at jeg tror ikke, det vil være muligt fra noget Sted, heller ikke fra det kommende Udvalg, at skabe den tekniske Garanti for denne Løsning af Spørgsmaalet, som saa mange vilde foretrække, en Opfattelse, jeg ikke mindst af Hensyn til Fiskernes Interesse for denne Sag forstaar til fulde.

Jeg vil i Fortsættelse deraf sige, at hvis Lovforslaget gennemføres, vil det Arbejde, der bliver sat i Gang for at gennemføre Projektet, selvfølgelig blive fremmet saa kraftigt som muligt, men, som jeg allerede nævnte i min Forelæggelsestale, er Stillingen den, at Arbejdet ikke mindst med Molerne er saa vanskeligt og Arbejdsforholdene paa Stedet saa vanskelige, at man ikke maa regne med at kunne arbejde mere end højst 5 Maaneder pr. Aar.

Vedrørende Følgerne af Forslagets Gennemførelse, altsaa baade med Hensyn til Molerne og Sluserne og de Forandringer, det vil medføre i den nuværende Tilstand, vil jeg gerne sige, at Problemet, som det allerede er nævnt af nogle af de ærede Ordførere, bestaar af tre Dele, nemlig Molerne, Dæmningen og Sluserne, og heraf har man vist Ret til at sige, at det primære i dette er ikke Molerne alene, men Molerne og Sluserne tilsammen. Opgaven er nemlig ikke løst, medmindre man opnaar saadanne Foranstaltninger, at man standser Sandindvandringen i Bredningerne. Dette vil jeg henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa at søge bekræftet i det tekniske Udvalgs Betænkning. Molerne skal bygges for at hindre Kanalen i at lukke sig. Man kan derfor ikke begynde med Molerne alene og se Tiden an med de øvrige Dele af Anlægget, idet det vil kunne medføre meget uberegnelige Udskæringer i Kanalen og derved skabe store Vanskeligheder ved overhovedet at kunne færdiggøre Udbygningen.

Over for de Betragtninger, der har været fremsat om Thyborøn Havn som Nødhavn — et Spørgsmaal, som jo mange ærede Talere har dvælet ved —, mener jeg at have Lov til at udtale, at vel sker der en Forandring i den nuværende Tilstand ogsaa med Hensyn til Thyborøns Værdi som Nødhavn, men Forandringen er efter min Bedømmelse ikke saa omfattende, at denne Havn ikke ogsaa fremtidig kan betegnes som Nødhavn og betjene Sejladsen som Nødhavn. Forandringen mener jeg bestaar i, at saadan som Forholdene er i Øjeblikket, er det den stærke Strøm, der under Paa-landsstorm praktisk talt bærer Baadene